

TÍN ĐỒ ẤN GIÁO VỚI TÂM TÌNH KITÔ GIÁO

Cha Antonio Grugni - người Ý - thuộc Hội Giáo Hoàng Truyền Giáo và là Thừa Sai tại Ấn từ 32 năm nay. Cha làm việc tại thành phố Warangal, bang Andhra Pradesh (Nam Ấn Độ). Cha thi hành công tác mục vụ với tư cách vừa là Linh Mục thừa sai vừa là bác sĩ cạnh các bệnh nhân phong-cùi, lao-phổi, liệt-kháng và các trẻ em nghèo. Sau đây là chứng từ của Cha về một góa phụ nghèo - tín đồ Ấn giáo - trút hơi thở cuối cùng trong tâm tình tín hữu Công Giáo.

Bà Jaya là góa phụ Ấn giáo trạc 35 tuổi. Bà mang cùng lúc 2 chứng bệnh trầm kha: lao-phổi và liệt-kháng. Chính chồng bà truyền bệnh cho bà. Ông qua đời cách đây 3 năm và để lại cho bà hai đứa con trai. Vì quá yếu không thể làm lụng gì nên đứa con trai lớn phải bỏ học. Cậu thiếu niên xin được một chỗ rửa chén trong một tiệm ăn nên có thể kiếm ra chút ít tiền nuôi sống mẹ hiền và đứa em còn nhỏ tuổi.

Chúng tôi thường xuyên viếng thăm bà. Chúng tôi mang cho bà thuốc chống bệnh lao cùng với thức ăn hầu bà và 2 đứa con có thể sống qua ngày. Cuộc đời bà Jaya gắn liền với đau-thương tủi-nhục và sợ-hãi, bởi vì 2 chứng bệnh làm cho mọi người khinh bỉ và tìm cách xa tránh bà.

Căn nhà mà ba mẹ con bà trú ngụ thật ra chỉ là túp lều xiêu vẹo. Vì thế chúng tôi khởi công xây cho bà một căn nhà nhỏ nhỏ đơn sơ nhưng có 4 bức tường bao bọc bằng hàng rào. Ngoài ra chúng tôi cũng tìm được vị ân nhân bảo trợ gia đình bà. Nhờ thế cậu con trai lớn có thể ghi tên vào trường trung học kỹ thuật và cậu con trai nhỏ cũng được cấp sách đến trường. Và dụ ngôn người Samaritano tốt lành (Luca 10,29-37) trong Tin Mừng của Đức Chúa GIÊSU KITÔ được thực thi cho chính bà Jaya một tín đồ Ấn giáo.

Sau đó bà Jaya được đưa vào nhà thương để chích thuốc trụ sinh chữa trị chứng bệnh liệt kháng. Nơi nhà thương bà được chăm sóc chu đáo nên sức khoẻ có vẻ khả quan hơn một chút. Bà cảm thấy khoẻ khoắn đến độ bà bắt đầu đều đặn kính viếng ngôi thánh đường Công Giáo ở gần nhà thương. Bà cũng xin được một cuốn Phúc Âm và luôn mang theo trong mình, không bao giờ rời xa cuốn Phúc Âm.

Xuất viện trở lại nhà, bà vui hưởng một thời gian ngắn được sống trong căn nhà tương đối khá khá bên cạnh hai đứa con trai, luôn tỏ ra triu mến yêu thương mẹ hiền. Nhưng hạnh phúc không kéo dài lâu. Thân xác yếu ớt tàn úa của bà bị chứng liệt kháng hủy hoại thật nhanh chóng. Bà không ăn cũng không uống được nữa. Niềm ước muốn sống còn của bà thật lớn lao nhưng thân xác bà đang đi vào cõi chết. Bà như lặp lại lời cầu xin tha thiết của Đức Chúa GIÊSU xưa kia nơi vườn Cây Dầu: "Lạy CHA, nếu CHA muốn, xin cất chén đắng này xa Con" (Luca 22,42).

Các nhân viên y tế địa phương từ chối không muốn đến nhà giúp bà. Vì thế chính tôi đích thân đến nhà chăm sóc bà trong những ngày cuối cùng. Giống như Đức Chúa GIÊSU xưa, bà Jaya cũng đang chết một mình trên cây thánh giá của bà. Lúc này đây bà hoàn toàn kiệt sức không nói được lời nào. Một ngày, khi tôi đến thăm, bà Jaya tha thiết chăm chú nhìn tôi rồi liếc sang hai đứa con trai đang đứng bên giường. Tôi đoán hiểu ước nguyện thầm kín của bà nên tôi bảo bà hãy an tâm, tôi sẽ lo liệu chăm sóc hai đứa con của bà. Nghe tôi hứa, bà Jaya tìm được sức lực cuối cùng để nở nụ cười mãn nguyện và tri ân. Trong cuộc gặp gỡ với Đức Chúa GIÊSU trong cuốn

sách Phúc Âm và trong chính đời sống của hai đứa con trai yêu dấu, bà Jaya đã nếm hưởng và cảm nghiệm thế nào là niềm HY VỌNG của Lễ Phục Sinh.

Sau buổi gặp gỡ đáng ghi nhớ ấy, ngay đêm hôm đó tôi nhận tin bà Jaya đã êm ái trút hơi thở cuối cùng trong tay siết chặt cuốn sách PHÚC ÂM. Sáng hôm sau tôi đến nhà bà để lo việc hỏa táng. Nhưng hai đứa con trai bà cho tôi biết là thân mẫu bày tỏ ước muốn được chôn cất theo nghi thức của Kitô Giáo thay vì hỏa táng theo phong tục của Ấn giáo. Chúng tôi làm theo ý muốn của bà.

Tôi xác tín bà Jaya đã qua đời như một tín hữu Kitô vì đã lãnh nhận bí tích Rửa Tội bằng nguyện ước. Giờ đây thỉnh thoảng hai đứa con trai bà sau khi viếng mộ hiền mẫu cũng đến cầu nguyện nơi nhà thờ Công Giáo mà trước đây bà Jaya thường đến đó để cầu nguyện.

... Vào giờ thứ sáu, bóng tối bao phủ khắp mặt đất mãi đến giờ thứ chín, Đức Chúa GIÊSU kêu lớn tiếng: "Lạy THIÊN CHÚA, THIÊN CHÚA của Con, sao Ngài bỏ rơi Con?" .. Đức Chúa GIÊSU lại kêu lên một tiếng lớn, rồi tắt thở. Bức màn trướng trong Đền Thờ bỗng xé ra làm hai từ trên xuống dưới. Viên đại đội trưởng đứng đối diện với Đức Chúa GIÊSU, thấy Người tắt thở như vậy liền nói: "Quả thật, Người này là Con THIÊN CHÚA" (Mácô 15,33-34+37-39).

("Popoli e Missione", Rivista delle Pontificie Opere Missionarie, Anno XXII, Marzo 2008, trang 55-56)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt